

imod Lovforslagets øvrige Bestemmelser med Hensyn til Stederne, Distrikterne og alt det Andet angaaer, da forekomme de mig at være saa heldig indrettede efter de lokale Forhold paa de forskjellige Steder, at jeg ikke kan ansee det for rigtigt at foretage Forandring deri.

Indenrigsministeren: Det er af flere af de ærede foregaaende Talere bemærket, at det, der ved denne Lov forelaa, ikke var Andet end, hvad Regjeringen selv kunde have gjort ad administrativt Veie, og hvis dette var Tilfældet, var det i alt Fald, seet fra Rigsdagens Standpunkt, en god Feil. Jeg troer imidlertid ikke, at det forholdes sig saaledes. Loven af 28de Januar 1862 gaaer vel ud fra den Regel, at de Distrikter, i hvilke der skal holdes Hingstestuer, skal sammen med Amtene; men ved Siden deraf gives der Indenrigsministeriet Bemyndigelse til, hvor særegne Omstændigheder tale derfor, at lægge Dele af et Amt til et andet, eller at lægge flere Amters sammen. Naar Regjeringen imidlertid er kommen til den Anstuelse, at ikke særegne, men ganske almindelige Omstændigheder tale for, at alle Distrikter i Reglen bør være større end et enkelt Amt, saa troer jeg, at det er ganske i sin Orden, at man kommer til Rigsdagen for at faae det Princip forandret, der i det Mindste indirekte er udtalt i den tidligere Lov. — Hvad nu Lovforslaget angaaer, saaledes som det er forandret i Landstinget, da maa jeg ganske vist ansee det for heldigt, i Sammenligning med, hvad der er fastsat i Loven af 1862, idet man i samme er kommen bort fra, at det enkelte Hingstestuedistrikt i Reglen ikke maatte gaae ud over det enkelte Amts Grændse. Jeg troer, det er ved en Slags Unsigtigthed, at man er kommen til i Loven af 1862 at udtale, at Hingstestuedistrikterne skulle falde sammen med Amtene. Paa den anden Side har man, ved at paalægge Statskassen at udrede særegne større Bidrag til Præmier for Hingste, ved at indrømme Regjeringen en særegen Kontrol med, hvorledes disse Midler anvendes, en Kontrol, der strækker sig langt videre end den, der fra Regjeringens Side kan føres med de Midler, der igjennem Landbosforeningerne uddeles som

Præmier for andre Dyrearter og for Hopper og Føl, anerkjendt, at denne Sag var af en stor Betydning, og at den ikke ganske turde indskrænkes til de lokale Interessers Baretægt, som Tilfældet er med de andre Præmier. Det vilde derfor være ganske naturligt, om man med det Samme havde fastsat, at de Distrikter, hvori disse Hingstestuer skulle holdes, og disse Præmier uddeles, skulle være større. Dette er imidlertid ikke skeet, og man har hidtil ikke haft Leilighed til at blive opmærksom paa, hvad der saaledes efter min Opfattelse maa ansees for en Feil, idet de til denne Foranstaltning bestemte Penge, som det vil være det høitærede Thing bekendt, ikke ere bleven anvendte til Hingstestuer, men derimod til Indkjøb af fremmede Hingste. Det er først nu, da man skulle gennemføre Lovens oprindelige Bestemmelse om Hingstestuer, at man er kommen til den Overbevisning, at disse bør holdes i større Distrikter. Jeg skal forøvrigt med Hensyn til de forskjellige Grunde, der kunne tale for disse større Distrikter, henholde mig deels til, hvad der er anført i Lovudkastets Motiver, og deels til, hvad der allerede idag er ytret af flere Talere, og det følger af, hvad jeg paa et andet Sted har sagt, at jeg med Glæde skal slutte mig til ethvert Endringsforslag, der bringer Udcastet tilbage til, hvad der oprindeligt af Regjeringen er foreslaaet, medens jeg paa den anden Side ogsaa kan tage imod Forslaget, som det foreligger, thi det indeholder efter min Mening alligevel en Forbedring af det Bestaaende. Den anden væsentlige Forandring, der er foretaget i Landstinget ved det oprindelige Lovudkast, gaaer ud paa, at, medens Regjeringen havde foreslaaet, at Mødestederne skulle være faste, er det nu bestemt, at de skulle være bevægelige, og at det skal overlades de specielle Hingstestuekommissioner at fastsætte, hvor Møderne skulle holdes. Som jeg i det andet Thing har haft Leilighed til at bemærke, anseer jeg ikke dette Punkt for saa væsentligt som det første; men jeg kan dog ikke undlade at gøre opmærksom paa, at i det Dieblif, man gjør Mødestederne bevægelige, i det Dieblif man antager, at Hingstestuekommissionerne ville benytte deres Myndighed til virkelig at afholde Hing-